

نقشه راه

برنامه نویسی خودت باش

همه ما تجربه از دست دادن فرصت های خوب را داشته ایم. بی نظیرترین تصمیمات ما اغلب در همان مرحله اول رها شده و هیچ گاه اجرایی نمی شوند. تصمیمات فوق العاده ای که حاصل مدت ها فکر، مشورت و بررسی هستند. بسیاری از این فرصت های طلایی با سهل انگاری خود ما از بین رفته اند. اگر برای اجرای زیباترین تصمیم ها و بزرگ ترین اهداف برنامه و نقشه ای نداشته باشیم، آن تصمیم چیزی بیشتر از یک رویای کودکانه نیست.

اگر انسان در شب های قدر برای دریافت و جذب عالی ترین تقدیرات دعا کند و برای اجرایی شدن این تقدیرات تصمیمات بزرگی را پایه ریزی کند، اما برنامه ریزی دقیق و درستی طراحی نکند، در نهایت به هیچ کدام از آن تقدیرات نخواهد رسید. اهداف و تصمیم های بزرگ نقشه ها و برنامه های بزرگ می طلبند. اغلب گرفتاری های ما هم نتیجه بی برنامه گی ماست.

نقشه های را چیده ای؟

دریافت تقدیرات بزرگ نیازمند برنامه ریزی است. گفتیم که اگر تقدیرات انسانی را از خدا بخواهیم، دعایمان را اجابت خواهد کرد، اما رسیدن به آن ها وظیفه خود ماست. وظیفه ای که اغلب بدون برنامه ریزی به سراغش می رویم و در نتیجه موفق به انجام آن نشده و تقدیرات خود را تلف می کنیم.

انسانی که آرزو دارد زندگی موفق، شاد و آرامی را در دنیا تجربه کند و علاوه بر آن تولد سالمی به برزخ و ابدیت داشته باشد، باید نظام برنامه ریزی خود را بر اساس بخش انسانی وجودش بسازد. این برنامه نیازمند آن است که ما خود را بشناسیم. وقتی که به شناخت خود رسیدیم، همیشه برای ارائه بهترین نسخه از خود در تلاش خواهیم بود. تنها در این صورت است که موفق می شویم حتی از کمالات بخش های پایینی وجودمان در خدمت بخش انسانی استفاده کنیم.

اغلب ما زمان برنامه‌ریزی هدف اصلی را فراموش می‌کنیم. اگر هدف اصلی ما رسیدن به شادی، آرامش و عشقی جاودانه است، این نکته را نباید فراموش کنیم که این احساسات ناب باید در زندگی دنیایی ما جاری باشند. پس تدبیرها و برنامه‌هایی که عملاً جلوی شادی، آرامش و مهرورزی ما را می‌گیرند، در نهایت هم به بیراهه منتهی خواهند شد.

اگر قصد داریم از راه خدمت به دیگران به رشد انسانی برسیم، باید مراقب باشیم که مبدا چنان مشغول به تحصیل، شغل و برنامه‌ریزی‌های خود شویم که وقت، کشش و شوق خلوت با خدا را از دست بدهیم. مبدا وقت‌مان به حدی درگیر برنامه‌های روزمره شود که آرامش و شادی دنیای خود را به کل از دست بدهیم. اگر چنین اتفاقی بیفتد، به خسران مبتلا شده‌ایم؛ زیرا نه تنها به خواسته اصلی خود، که رشد بخش انسانی وجودمان بوده، نرسیده‌ایم، بلکه از اندک دارایی‌های قلبمان هم محافظت نکرده‌ایم.

پس برنامه‌ریزی‌های ما باید منطبق و متناسب با آرزوهایمان باشد. کسی که به دنبال کسب شادی و آرامش در دنیا و تولدی سالم به آخرت است، باید برای تمام ابعاد زندگی‌اش برنامه‌ای دقیق داشته باشد. برنامه‌ای که در آن چرایی و چگونگی تمام انتخاب‌ها، ارتباطات، افکار و رفتارش مشخص باشد. این ابعاد مختلف شامل ریزترین جزئیات مثل خوراک، پوشاک، تفریحات، لذت‌ها، دیدنی‌ها و شنیدنی‌ها هم می‌شود.

قدت را بلند کن

بعضی از ما به با حرکت در مسیر رشد و خودسازی به چنان ظرفیت و قابلیت می‌رسیم که علاوه بر کسب تقدیراتی ارزشمند برای یک سال خودمان تقدیرات میلیون‌ها انسان دیگر هم به ما سپرده می‌شود. یا در واقع توزیع کننده تقدیرات الهی می‌شویم.

در این حالت علاوه بر خوراک انسانی خود، خوراک دیگران را هم دریافت کرده و در سلامت، سعادت و معنویت آن‌ها نقش خواهیم داشت. در واقع پرورش و سعادت دیگران به ما سپرده می‌شود. این مرحله از رشد انسانی پس از شناخت دقیق و کامل از خود انسانی و حرکتی مستمر و جدی به سمت کسب کمالات انسانی روی می‌دهد.

در این مقاله به نقش و اهمیت برنامه‌ریزی در اجرایی شدن تصمیمات پرداختیم. گفتیم که آرزویی برآورده خواهد شد که این مراحل را طی کرده باشد:

- میلی شدید در قلب ما ایجاد کند تا به طلب کردن آن برسیم.
- برای به دست آوردنش تصمیمی جدی داشته باشیم.
- برای اجرایی شدن تصمیم‌مان تلاش کنیم.
- برای این تلاش و کوشش برنامه‌ای مدون داشته باشیم.

اگر تمام این مراحل را به درستی طی کنیم، به تقدیراتی که آرزویشان را داشته‌ایم، خواهیم رسید.

گفتیم که رشد و حرکت در این مسیر انتهایی ندارد و کسی که این مراحل را پشت سر می‌گذارد به چنان قدرتی مجهز می‌شود که خوراک انسان‌های دیگر نیز به او سپرده می‌شود و نقشی اساسی در رشد دیگران خواهد داشت.

شما هم اگر تجربه‌ای پیرامون نقش و اهمیت برنامه‌ریزی صحیح برای رسیدن به اهداف انسانی داشته‌اید، در بخش نظرات با ما در میان بگذارید.